

Arrest

nr. 39 622 van 1 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Maleisische nationaliteit te zijn, op 24 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 juli 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in als partner duurzame relatie.

1.2 Op 30 november 2009 wordt de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie , aangevraagd op 03/07/2009 door (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

- *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd : bewijzen dat ze 1 jaar onafgebroken samengewoond hebben of bewijzen dat ze elkaar 2 jaar kennen en 3 ontmoetingen van 45 dagen in die 2 jaar tijd (...)*

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift en repliekmemorie vraagt verzoekende partij haar het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand te verlenen.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand kan verlenen. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 27 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 en 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de algemene beginselen van rechtszekerheid, behoorlijk bestuur en goede administratie.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Overwegende dat door de bestreden beslissing waarvan kennis is gegeven aan verzoekster d.d. 30.11.2009 overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 aan verzoekster het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (stuk 1).

Overwegende dat volgens artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel kan geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten.

Overwegende dat volgens artikel 52 §3 van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Overwegende dat volgens artikel 27 van de Wet van 15 december 1980 de vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, kunnen geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Dat ter zake de bijlage 20 geen enkele uiterste datum bevat waarop verzoekster het grondgebied moet verlaten (stuk 1).

Dat ter zake de bijlage 20 daarenboven geen enkele datum bevat wanneer deze te 9050 Gentbrugge is opgemaakt (stuk 1).

Dat verzoekster heden zodoende geen weet heeft wanneer zij het grondgebied moet verlaten noch wanneer de materiële dwanguitvoering van het bevel toepassing zal vinden.

Dat de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat het onderliggende rechtsmiddel ernstig is wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op dezelfde dag als die waarop een aanvraag van een verblijfsvergunning werd ingediend zodat niet kan worden uitgemaakt of de aanvraag dan wel het bevel het eerste werd gedaan of gegeven (RvS 29 maart 2000, nr. 86.391).

Dat de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat de toepassing van artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 inhoudt dat zolang de termijn niet is verstreken, de in artikel 27 van diezelfde wet bepaalde materiële dwanguitvoering van het bevel geen toepassing vermag te vinden (RvS 19 september 2001, nr. 98.928).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in een procedure tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid voor een vreemdeling die het voorwerp was van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imment is, geoordeeld heeft dat de omstandigheid dat nog geen enkele datum voor de repatriëring werd bepaald in dat enkel opzicht niet relevant was aangezien in dat stadium slechts over een uitvoeringsmodaliteit ging van een maatregel waarvan de tenuitvoerlegging elk ogenblik kon plaatsvinden (RvV 10 april 2009, nr. 25.962)

Dat ter zake verzoekster in omstandigheden van totaal ongewisse verblijft.

Dat de bestreden beslissing zodoende de voornoemde wetsbepalingen schendt en vernietigd moet worden.”

In haar repliekmemoirie herneemt zij hetgeen gesteld in het verzoekschrift, doch met een aantal aanvullingen en aanpassingen:

“De bestreden beslissing waarvan kennis is gegeven aan verzoekster d.d. 30.11.2009 overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 geeft aan verzoekster het bevel het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (stuk 1).

Artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel kan geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten (eigen onderlijning).

Artikel 52 §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat (eigen onderlijning).

Artikel 27 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat de vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, kunnen geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. Bovendien kunnen de vreemdelingen ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is en zijn de kosten veroorzaakt door de repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste (eigen onderlijning).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde;

zij kunnen ook ter kennis worden gebracht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of diens gemachtigde, door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, door een onderofficier van de rijkswacht, door een (ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken) of door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen.) (eigen onderlijning).

Ter zake bevat de bijlage 20 geen enkele uiterste datum waarop verzoekster het grondgebied moet verlaten (stuk 1).

Daarenboven en in tegenstelling tot wat de verweersters vooropstellen, bevat de bijlage 20 geen enkele datum wanneer deze te 9050 Gentbrugge is opgemaakt. Op de voorzijde onderaan van de bijlage 20 staat beschreven:

“Te... ..9050 Gent... ..op... ..” (stuk 1).

Dit terwijl op de keerzijde van de bijlage 20 vermeld wordt:

“... kennis gegeven van de beslissing van 28/10/2009... ..(datum) tot weigering / van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (2), en waarbij (haar) bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten ten laatste op... ..(2).”(stuk 1).

Nergens wordt derhalve onderaan de bijlage 20 vermeldt: “Te 9050 Gent, op 30/11/2009” zoals ten onrechte de verweersters willen doen blijken en aangehaald in hun nota.

Dat verzoekster heden zodoende geen weet heeft wanneer zij het grondgebied moet verlaten noch wanneer de materiële dwanguitvoering van het bevel en de daarmee mogelijke gepaarde opsluiting toepassing zal vinden.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat de toepassing van artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 inhoudt dat zolang de termijn niet is verstreken, de in artikel 27 van diezelfde wet bepaalde materiële dwanguitvoering van het bevel geen toepassing vermog te vinden. De betrokkene moet met toepassing van art. 7 van de Wet van 15 december 1980 slechts vóór een bepaalde datum uitvoering aan het bevel om het grondgebied te verlaten geven en het Rijk verlaten en mag dus gedurende die gestelde termijn nog op het grondgebied aanwezig zijn en aangetroffen worden (RvS 19 september 2001, nr. 98.928).

Aangezien verzoekster geen weet heeft wanneer de termijn vooropgesteld in artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 verstrijkt, kan volgens voornoemde rechtspraak de bepaalde materiële dwanguitvoering van het bevel geen toepassing vinden, Dit is strijdig met het doel van de vooropgestelde wetsbepaling. Voornoemde rechtspraak is ter zake derhalve wel degelijk relevant.

Verweersters kunnen toch onmogelijk stellen dat elke betrokkene geacht wordt deze datum eigenhandig te berekenen met de natte vinger. Dit brengt alleen verwarring en misleiding ten opzichte van de betrokkene die bedreigd wordt volgens artikel 27 §1 van de Wet van 15 december 1980 om met dwang het land uitgezet te worden en daarbij mogelijks te worden opgesloten, wat op zich reeds als voldoende ernstig moet worden beschouwd en de rechtszekerheid in gevaar brengt.

De Raad van State heeft daarenboven reeds geoordeeld dat het onderliggende rechtsmiddel ernstig is wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op dezelfde dag als die waarop een aanvraag van een verblijfsvergunning werd ingediend zodat niet kan worden uitgemaakt of de aanvraag dan wel het bevel het eerste werd gedaan of gegeven (RvS 29 maart 2000, nr. 86.391).

Door zo te handelen miskennen verweersters het doel van artikel 7, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 en artikel 52 § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 dat expliciet stelt dat de betrokkene vóór een bepaalde datum het grondgebied moet verlaten. Bovendien wordt daarbij de beslissing zodoende niet met voldoende redenen bekleed volgens artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.

Het onzorgvuldig handelen van de verweersters brengt met zich mee dat verzoekster, die in haar geboorteland bedreigd wordt met gevangenisstraffen, geldboetes en familieverstoting, ernstig benadeeld wordt daar zij bovendien reeds wettelijk samenwoont met haar partner.

De verweersters schenden derhalve tevens de algemene beginselen van rechtszekerheid, behoorlijk bestuur en goede administratie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds in een procedure tot schorsing bij uiterste dringende noodzakelijkheid voor een vreemdeling die het voorwerp was van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imment is, geoordeeld dat de omstandigheid dat nog geen enkele datum voor de repatriëring werd bepaald in dat enkel opzicht niet relevant was aangezien in dat stadium slechts over een uitvoeringsmodaliteit ging van een maatregel waarvan de tenuitvoerlegging elk ogenblik kon plaatsvinden (RvV 10 april 2009, nr. 25.962). Echter ter zake betreft het geen uitvoeringsmaatregel dat elk ogenblik kan plaatsvinden doch een maatregel dat volgens artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 vóór een bepaalde datum moet plaatsvinden. Derhalve is de datum om het grondgebied en voornoemde rechtspraak ter zake wel degelijk relevant.

Dat ter zake verzoekster in omstandigheden van totaal ongewisse verblijft.

Dat dit middel derhalve voldoende ernstig is en de belangen van verzoekster daarmee ernstig wordt geschaad.

Dat derhalve de artikelen 7, 27, 62 van de Wet van 15 december 1980 en artikel 52 § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 geschonden zijn.

Dat daarenboven de bestreden beslissing de algemene beginselen van rechtszekerheid, behoorlijk bestuur en goede administratie schendt.

Dat zodoende het middel gegrond, minstens ontvankelijk is.

Dat de bestreden beslissing zodoende de voornoemde wetsbepalingen schendt en vernietigd moet worden."

3.1.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij het eerste middel steunt op het feit dat de bestreden beslissing geen uiterste datum zou bevatten waarop zij het grondgebied moet verlaten en dat zij zodoende geen weet heeft wanneer zij het grondgebied moet verlaten noch wanneer een eventuele materiële dwanguitvoering van het bevel zal toepassing vinden.

De Raad wijst er echter op dat uit de bestreden beslissing zoals die door verzoekende partij bij het verzoekschrift is gevoegd, blijkt dat uitdrukkelijk wordt aangegeven dat "(a)an de betrokkene (...) het bevel gegeven (wordt) het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen". Zoals verzoekende partij zelf herhaaldelijk aangeeft en zoals tevens blijkt uit de akte van kennisgeving heeft verzoekende partij op 30 november 2009 kennis gekregen van de bestreden beslissing zodat verzoekende partij weet dat zij binnen de 30 dagen vanaf die datum het grondgebied moet verlaten. De Raad stelt vast dat er weliswaar een discrepantie is tussen de versie van de bestreden beslissing die verzoekende partij voorlegt en de versie die zich in het administratief dossier bevindt, versie waarop vooraan als datum van de beslissing "30/11/2009" is ingevuld en op de akte van kennisgeving aangegeven wordt dat verzoekende partij ten laatste op 30 december 2009 het grondgebied moet verlaten terwijl beide elementen op de versie die verzoekende partij voorligt, niet aangegeven zijn en in beide gevallen op de akte van kennisgeving wordt aangegeven dat het om een beslissing van 28 oktober 2009 gaat. Noch uit het verzoekschrift of de repliekmemoire van verzoekende partij noch uit de nota met opmerkingen van verwerende partij noch uit het administratief dossier kan de Raad afleiden van welke versie(s) van de bestreden beslissing verzoekende partij kennis heeft gekregen, maar het bestaan van de discrepantie doet hoedanook geen afbreuk aan het feit dat op beide versies van de bestreden beslissing is aangegeven dat verzoekende partij binnen 30 dagen het grondgebied dient te verlaten zodat zij niet kan voorhouden hieromtrent in het ongewisse te zijn gelaten gezien het, ongeacht de versie waarvan verzoekende partij kennis heeft gekregen, duidelijk is dat zij binnen de 30 dagen vanaf de kennisgeving

van de beslissing op 30 november 2009, het grondgebied diende te verlaten. Het eerste middel mist dan ook feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoekende partij in haar repliekmemorie bijkomend aanvoert dat de bestreden beslissing de algemene beginselen van rechtszekerheid, behoorlijk bestuur en goede administratie schendt, wijst de Raad erop dat los van het feit dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarin de schending van deze beginselen dan precies ligt, zij een nieuw middel aanvoert, maar nalaat aan te tonen dat dit middel van openbare orde is en dat zij dit niet in het inleidend verzoekschrift kon aanvoeren. Dergelijke middelen kunnen niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in de repliekmemorie worden aangevoerd (cf. RvS 9 december 2004, nr. 138 290 en RvS 9 oktober 2003, nr. 124 062). Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1 In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4 tot en met 17 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Overwegende dat de bestreden beslissing geen enkele melding maakt op wiens verzoek de beslissing genomen werd (stuk 1).

Overwegende dat in de akte van kennisgeving de zinsnede: “op verzoek van de Minister van (1) Migratie en asielbeleidof zijn gemachtigde (2)” in zijn volledigheid werd doorstreept (stuk 1).

Overwegende dat volgens artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1980 in de bestreden beslissing, de beslissing uitsluitend toekomt aan de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft of zijn gemachtigde.

Overwegende dat volgens artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 juli 2009 betreffende Regering-Ontslagen-Benoemingen-Wijzigingen (B.S 17 juli 2009) de Eerste Minister belast wordt met de Coördinatie van het Migratie- en Asielbeleid en dat de Minister van Werk en Gelijke Kansen, Mevrouw Milquet belast wordt met het Migratie- en Asielbeleid.

Overwegende dat volgens artikel 11 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de Burgemeester of zijn gemachtigde enkel delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid. 1 °, van de wet van 15 december 1980.

Overwegende dat verzoekster het grondgebied moet verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980.

Overwegende dat het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 geen andere bevoegdheid verleend aan de Burgemeester of zijn gemachtigde.

Dat zodoende de bestreden beslissing de voornoemde wetsbepalingen schendt en vernietigd moet worden.”

In haar repliekmemoirie herneemt zij hetgeen gesteld in het verzoekschrift, doch met een aantal aanvullingen en aanpassingen:

“Overwegende dat de bestreden beslissing geen enkele melding maakt op wiens verzoek de beslissing genomen werd (stuk 1).

Overwegende dat in de akte van kennisgeving de zinsnede: “op verzoek van de Minister van (1) Migratie en asielbeleidof zijn gemachtigde (2)” in zijn volledigheid werd doorstreept (stuk 1).

Volgens artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten (eigen onderlijning).

Artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 stelt dat voor de toepassing van dit Besluit onder de Minister verstaat wordt: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft (eigen onderlijning).

Dat derhalve volgens artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 in de bestreden beslissing, de beslissing uitsluitend toekomt aan de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft of zijn gemachtigde.

Overwegende dat volgens artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 juli 2009 betreffende Regering-Ontslagen-Benoemingen-Wijzigingen (B.S 17 juli 2009) de Eerste Minister belast wordt met de Coördinatie van het Migratie- en Asielbeleid en dat de Minister van Werk en Gelijke Kansen, Mevrouw Milquet belast wordt met het Migratie- en Asielbeleid.

Artikel 11 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verleent aan de Burgemeester of zijn gemachtigde enkel delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid. 1 °, van de wet van 15 december 1980.

Het staat vast en wordt niet betwist door verweersters dat verzoekster het grondgebied moet verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980.

Het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 verleent geen andere bevoegdheid aan de Burgemeester of zijn gemachtigde. Dat het ter zake het gemeentebestuur is die de bijlage 20 aflevert volgens artikel 52 § 3 van de Wet van 15 december 1980, betekent nog niet dat zij gemachtigd is om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980. Dit wordt uitdrukkelijk overgelaten aan de Minister of zijn gemachtigde.

Derhalve worden de artikelen 7 van de Wet van 15 december 1980. 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, 4 van het Koninklijk Besluit van 17 juli 2009 en 11 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 geschonden.

Dat zodoende het middel gegrond, minstens ontvankelijk is.

Dat zodoende de bestreden beslissing de voornoemde wetsbepalingen schendt en vernietigd moet worden.”

3.2.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar tweede middel steunt op het feit dat op de bestreden beslissing geen melding zou gemaakt worden op wiens verzoek ze genomen is en op het feit dat de bestreden beslissing zou steunen op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er echter op dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) betreft, genomen op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit zoals ook uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing zelf blijkt. Verzoekende partij toont niet aan en de Raad ziet niet in op grond waarvan zij meent dat de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zou genomen zijn.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat zij inderdaad genomen is op grond van het feit dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, met name omdat zij de gevraagde (opgesomde) documenten niet heeft voorgelegd en dat zij door de gemachtigde van de burgemeester is genomen waarbij de Raad opmerkt dat verwijzingen naar de minister of zijn gemachtigde telkens uitdrukkelijk zijn doorstreept zodat wel degelijk melding wordt gemaakt van diegene op wiens verzoek de bestreden beslissing genomen is.

Uit het voorgaande blijkt dat de bevoegdheid van het gemeentebestuur om de bestreden beslissing te nemen rechtstreeks voortvloeit uit artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit en dat het in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te beweren, geen delegatie van de bevoegdheid van de minister (staatssecretaris) of zijn gemachtigde betreft tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat zij op grond van laatstgenoemde bepaling zou zijn genomen. In dit kader dient nog te worden opgemerkt dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wel degelijk aangeeft dat de beschouwing van verzoekende partij alsdat haar bevel zou zijn gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, grondslag mist, zodat het in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar repliekmemorie beweert, dus niet vaststaat en wel degelijk door verwerende partij betwist wordt dat verzoekende partij overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het grondgebied moet verlaten.

Het tweede middel mist dan ook alle grondslag en kan niet worden aangenomen.

3.3.1 In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vreemdelingenbesluit, artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 houdende Regering. - Ontslagen. - Benoemingen. - Wijzigingen en artikel 11 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Overwegende dat per impossibile uw Raad zou oordelen dat de bestreden beslissing op enig wettig verzoek genomen werd, er opgemerkt dient te worden dat de bestreden beslissing genomen is door de afgevaardigde Mevrouw A. V. (stuk 1).

Overwegende dat voornoemde afgevaardigde enkel kan optreden in zoverre haar een bevoegdheidsmacht werd verleend dat voortvloeit uit een wettige tekstbepaling of besluit (Koninklijk Besluit, enz.);

Dat in huidige toestand van de wetgeving, er geen dergelijk wetsbepaling voorhanden is.

Dat het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 niet in dergelijk geval voorziet en dat voornoemd Koninklijk Besluit van 17 juli 2009 geen enkel nuttige aanwijzing daartoe verschaft.

Dat zodoende de afgevaardigde A. V. geen enkele bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing, welke moet vernietigd worden, te nemen.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg ook niet genomen werd door de Minister ter zake, de Minister van Werk en Gelijke Kansen, belast met het Migratie- en asielbeleid, Mevrouw Milquet.

Dat zodoende de bestreden beslissing diende genomen te worden op verzoek van de Minister van Werk en Gelijke Kansen, belast met het Migratie- en Asielbeleid.

Dat de Raad van State reeds in dergelijke zin geoordeeld heeft (RvS 8 december 1993. nr. 45.189, T. Vreemd. 1994, 216; RvS 18 november 1996. nr. 63.140).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in recente arresten geoordeeld heeft dat de bepalingen uit het vroegere Ministerieel Besluit van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden zijn wanneer de bestreden beslissing uitgaat van een gemeentelijke ambtenaar en niet van de gemachtigde van de Minister (RvV 27 februari 2009. nr. 23.899; RvV 30 juni 2009. nr. 29.374).

Dat zodoende de bestreden beslissing de voornoemde wetsbepalingen schendt en vernietigd moet worden.”

In haar repliekmemorie herneemt zij hetgeen gesteld in het verzoekschrift doch met een aantal aanvullingen en aanpassingen:

“Indien per impossibile uw Raad zou oordelen dat de bestreden beslissing op enig wettig verzoek genomen werd, dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is door de afgevaardigde Mevrouw A. V. (stuk 1).

Voorname afgevaardigde kan enkel optreden in zoverre haar een bevoegdheidsmacht werd verleend dat voortvloeit uit een wettige tekstbepaling of besluit (Koninklijk Besluit, enz.);

Dat in huidige toestand van de wetgeving, er geen dergelijk wetsbepaling voorhanden is.

Dat het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 niet in dergelijk geval voorziet en dat voornoemd Koninklijk Besluit van 17 juli 2009 geen enkel nuttige aanwijzing daartoe verschaft.

Dat het ter zake het gemeentebestuur is die de bijlage 20 aflevert volgens artikel 52 § 3 van de Wet van 15 december 1980, betekent nog niet dat zij gemachtigd is om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980. Dit wordt uitdrukkelijk overgelaten aan de Minister of zijn gemachtigde.

Dat zodoende de afgevaardigde A. V. geen enkele bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing, welke moet vernietigd worden, te nemen.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg ook niet genomen werd door de Minister ter zake, de Minister van Werk en Gelijke Kansen, belast met het Migratie- en asielbeleid, Mevrouw Milquet.

Dat zodoende de bestreden beslissing diende genomen te worden op verzoek van de Minister van Werk en Gelijke Kansen, belast met het Migratie- en Asielbeleid.

Dat de Raad van State reeds in dergelijke zin geoordeeld heeft door te stellen dat identiteit van de gemachtigde van de Minister die de beslissing zou hebben genomen om de vreemdeling van het grondgebied te verwijderen duidelijk vast dient te staan, zoals ter zake niet het geval is (RvS 8 december 1993. nr. 45.189, T. Vreemd. 1994, 216; RvS 18 november 1996, nr. 63.140).

Dat daarenboven de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in recente arresten geoordeeld heeft dat de bepalingen uit het vroegere Ministerieel Besluit van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden zijn wanneer de bestreden beslissing uitgaat van een gemeentelijke ambtenaar en niet van de gemachtigde van de Minister (RvV 27 februari 2009, nr. 23.899; RvV 30 juni 2009, nr. 29.374).

Derhalve worden de artikelen 7 van de Wet van 15 december 1980, 1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, 4 van het Koninklijk Besluit van 17 juli 2009 en 11 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 wel degelijk geschonden.

Dat zodoende het middel gegrond is.

Dat zodoende de bestreden beslissing de voornoemde wetsbepalingen schendt en vernietigd moet worden.

In ondergeschikte orde, stelt verzoekster vast dat verweersters in hun nota een bijlage toevoegen waaruit de bevoegdheid van Mevrouw A. V. zou blijken. Indien per impossibile uw Raad zou oordelen dat de bestreden beslissing op enig wettig verzoek genomen werd, gedraagt verzoekster zich dan ook in ondergeschikte orde naar de wijsheid van uw Raad."

3.3.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij slechts in haar repliekmemorie uitdrukkelijk de schending van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 houdende Regering. - Ontslagen. - Benoemingen. – Wijzigingen inroept zodat zij ook hier een nieuw middel aanvoert maar nalaat aan te tonen dat dit middel van openbare orde is en dat zij dit niet in het inleidend verzoekschrift kon aanvoeren. De Raad benadrukt nogmaals dat dergelijke middelen niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in de repliekmemorie kunnen worden aangevoerd (cf. RvS 9 december 2004, nr. 138 290 en RvS 9 oktober 2003, nr. 124 062) zodat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partij aanvoert dat de afgevaardigde A. V. die de bestreden beslissing genomen heeft, daartoe niet bevoegd is. De Raad stelt echter eveneens vast dat verzoekende partij in haar repliekmemorie uitdrukkelijk stelt zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen, gelet op de door verwerende partij voorgebrachte stukken.

Uit het stavingstuk voorgebracht door de verwerende partij blijkt inderdaad dat de burgemeester van de stad Gent op 1 september 2009 de administratieve medewerkers van het Bureau Vreemdelingen en van de Dienstencentra machtiging heeft verleend om beslissingen te nemen in uitvoering van onder meer artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, bepaling op grond waarvan zoals reeds herhaaldelijk gesteld, de bestreden beslissing is genomen. Uit de bijgevoegde lijst blijkt vervolgens dat A. V. van DC Gentbrugge tot de gemachtigden behoort.

Gelet op het voorgaande is A. V. die de bestreden beslissing genomen heeft, derhalve bevoegd om dit te doen zodat een schending van de door verzoekende partij aangevoerde bepalingen niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1 In een vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40bis, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008).

Ter adstruering van het vierde middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Overwegende dat de bestreden beslissing als reden van beslissing enkel vermeldt dat verzoekster niet aan de voorwaarde geniet om van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie omdat volgende gevraagde documenten niet werden voorgelegd: bewijzen dat ze 1 jaar onafgebroken samengewoond heeft of bewijzen dat ze elkaar 2 jaar kennen en 3 ontmoetingen van 45 dagen in die 2 jaar tijd.

Overwegende dat volgens de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden, moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en afdoende zijn.

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvV 9 november 2007, nr. 3488, RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat deze beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 20 december 2007, nr. 5341).

Overwegende dat volgens artikel 40 bis §2 van de Wet van 15 december 1980 als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich hij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Overwegende dat volgens artikel 3 van Koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt het stabiel karakter van de relatie aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Overwegende dat de uiteenzetting van feiten en de motivatie niet correct zijn en dat de verwerende partijen gehouden zijn te oordelen rekening houdend met alle elementen van de zaak.

Dat ter zake verzoekerster reeds lange tijd een relatie heeft met haar partner, de Heer B. en pas sinds 3 november 2009 effectief 1 jaar in België kunnen samenwonen.

Dat verzoekster en de Heer B. elkaar sedert ten minste anderhalf jaar kennen en daarvan het bewijs leveren. (stukken 2 en 6)

Dat ter zake sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt. waarbij beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en de partner van verzoekster, de Heer B. toont aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en hij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van verzoekster dekt (stukken 2-4).

Dat er ter zake niet blijkt dat er enig grondig onderzoek werd uitgevoerd om te bepalen of verzoekster en haar partner voldoen aan voornoemde voorwaarden.

Dat zodoende de verwerende partijen een manifeste vergissing in beoordeling hebben gepleegd en de motiveringsplicht geschonden.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld heeft dat in dergelijke zin de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvV 29 april 2008, nr. 10791 en RvV 13 maart 2009, nr. 24490).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarenboven heeft geoordeeld dat de dienst voor vreemdelingenzaken de stabiele relatie van partners niet kan ontkennen om de enkele reden dat de partners mekaar minder dan twee jaar kennen en dat het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 op dit punt een voorwaarde toevoegt aan de artikel 40 bis van de Wet van 15 december 1980 (dat enkel melding maakt van ten minste 1 jaar). wat onwettig is (RvV 29 januari 2009, nr. 22.227).

Dat zodoende de bestreden beslissing de voornoemde wetsbepalingen schendt en vernietigd moet worden."

In haar repliekmemoirie herneemt zij hetgeen gesteld in het verzoekschrift, doch met een aantal aanvullingen en aanpassingen:

"De bestreden beslissing vermeldt enkel als reden van beslissing dat verzoekster niet aan de voorwaarde geniet om van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie omdat volgende gevraagde documenten niet werden voorgelegd: bewijzen dat ze 1 jaar onafgebroken samengewoond heeft of bewijzen dat ze elkaar 2 jaar kennen en 3 ontmoetingen van 45 dagen in die 2 jaar tijd.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 van diezelfde wet uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd (eigen onderlijning).

Artikel 3 van diezelfde Wet bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn (eigen onderlijning).

Artikel 57/6 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat de in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen met redenen worden omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak (eigen onderlijning).

Artikel 62 van diezelfde Wet stelt tevens dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed (eigen onderlijning).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvV 9 november 2007, nr. 3488, RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat deze beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 20 december 2007, nr. 5341).

Volgens artikel 40 bis §2 van de Wet van 15 december 1980 worden als familielid van de burger van de Unie beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich hij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

Volgens artikel 3 van Koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt het stabiel karakter van de relatie aangetoond in de volgende gevallen:

- 1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar. voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;
- 2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- 3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster meent dat de uiteenzetting van feiten en de motivatie niet correct zijn en dat de verwerende partijen gehouden zijn te oordelen rekening houdend met alle elementen van de zaak doch stelt helemaal geen inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing zoals de verweersters ten onrechte willen doen blijken. De door verweersters daarbij aangehaalde rechtspraak doet niet ter zake, aangezien zij op geen enkele wijze toelicht waarom de feiten die aan deze rechtspraak ten grondslag lagen (weigering tot vergunning en strafrechtelijke betoegeling) gelijkaardig zouden zijn aan huidig geval.

Verzoekster heeft wel degelijk het rechtens vereiste belang aangezien de bestreden beslissing haar een direct en persoonlijk voordeel ontnemt. In tegenstelling tot wat verweersters vooropstellen, getuigt verzoekster van het rechtens vereiste persoonlijk belang door het feit dat het bestreden bevel haar persoonlijke rechtstoestand betreft en zij er rechtstreeks door wordt geraakt.

Ter zake heeft verzoekster reeds lange tijd een relatie met haar partner, de Heer B. en is pas sinds 3 november 2009 effectief 1 jaar in België kunnen samenwonen.

Verzoekster en de Heer B. kennen elkaar sedert ten minste anderhalf jaar kennen en leveren daarvan het afdoende bewijs. (stukken 2 en 6)

Ter zake is er sprake van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt. waarbij beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en de partner van verzoekster, de Heer B. aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en hij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van verzoekster dekt (stukken 2-4). Verweersters betwisten noch weerleggen deze feitelijke en concrete elementen in hun nota met opmerkingen. Verweersters houden derhalve ten onrechte dat er geen enkel stavingstuk voorligt van een duurzame relatie.

Bovendien blijkt ter zake noch uit het administratief dossier noch uit de weerlegging van verweersters dat er enig grondig onderzoek werd uitgevoerd om te bepalen of verzoekster en haar partner voldoen aan voornoemde voorwaarden.

Dat zodoende de verwerende partijen een manifeste vergissing in beoordeling hebben gepleegd en de motiveringsplicht geschonden.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld heeft dat in dergelijke zin de materiële motiveringsplicht geschonden is. Het begrip "afdoende" in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 impliceert dat de opgelegde verplichting in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV 29 april 2008, nr. 10791 en RvV 13 maart 2009, nr. 24.490). Bovenstaande argumentatie moet, in tegenstelling tot wat de verweersters vooropstellen, derhalve getransponeerd worden naar onderliggend geval.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarenboven heeft geoordeeld dat de dienst voor vreemdelingenzaken de stabiele relatie van partners niet kan ontkennen om de enkele reden dat de partners mekaar minder dan twee jaar kennen en dat het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 op dit punt een voorwaarde toevoegt aan de artikel 40 bis §2 van de Wet van 15 december 1980 (dat enkel melding maakt van ten minste 1 jaar), wat onwettig is (RvV 29 januari 2009, nr. 22.227). Opnieuw is bovenvermelde rechtspraak ter zake wel degelijk van toepassing. Verzoekster en haar partner, de heer B., tonen aan dat zij in een duurzame relatie vertoeven desondanks het feit dat zij elkaar iets minder dan twee jaar kennen.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien recent heeft geoordeeld dat indien een niet-Belgische vrouw zich bij een Belgische man voegt met wie zij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Belgische man aantoont dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn partner tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en hij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt. In dit geval bleek tevens niet dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid enig onderzoek voerde om te bepalen of verzoekster en haar partner voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 §2 van de Wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 zodat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden werden (RvV 13 maart 2009, nr. 24.490, reeds aangehaald supra). Huidig geval gaat over identieke feiten en betwistingen.

Dat derhalve de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40bbis § 2, 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980, artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

Dat zodoende het middel gegrond is.

Dat zodoende de bestreden beslissing de voornoemde wetsbepalingen schendt en vernietigd moet worden.”

3.4.2 In de mate waarin verzoekende partij de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet aanvoert, wijst de Raad erop dat deze bepaling beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft zodat voornoemd artikel in voorliggend geval waar het een beslissing van de gemachtigde van de burgemeester betreft, niet ter zake dienend is.

In de mate waarin verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, wijst de Raad erop dat zij nalaat specifiek uiteen te zetten waarin zij precies een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ziet zodat dit onderdeel van het vierde middel niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de in deze bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit en in de motivering wordt verwezen naar het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, met name dat de gevraagde documenten niet werden niet voorgelegd, zijnde *“bewijzen dat ze 1 jaar onafgebroken samengewoond hebben of bewijzen dat ze elkaar 2 jaar kennen en 3 ontmoetingen van 45 dagen in die 2 jaar tijd”*.

Verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat het vierde middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag van de verklaring van inschrijving is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij de gevraagde (opgesomde) documenten niet heeft voorgelegd en aldus niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Verzoekende partij verwijst naar de tekst van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en stelt dat er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt waarbij beide partners ouder zijn dan éénentwintig en haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en tevens een verzekering heeft die haar ziektekosten dekt. Zij stelt dat niet blijkt dat enig grondig onderzoek werd uitgevoerd om te bepalen of zij aan de voornoemde voorwaarden voldoet en dat een manifeste vergissing in beoordeling is gebeurd.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat verzoekende partij niet de gevraagde documenten heeft voorgelegd, met name *“bewijzen dat ze 1 jaar onafgebroken samengewoond hebben of bewijzen dat ze elkaar 2 jaar kennen en 3 ontmoetingen van 45 dagen in die 2 jaar tijd”*. Nergens in haar verzoekschrift of haar repliekmemoirie betwist verzoekende partij dat zij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd. Met betrekking tot het bewijs van één jaar samenwonen geeft zij zelfs uitdrukkelijk toe dat zij zulk bewijs niet heeft geleverd. Zij stelt tevens dat zij het bewijs kan leveren dat zij elkaar sedert ten minste anderhalf jaar kennen waarbij dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij aldus niet aanvoert dat zij het bewijs kan leveren dat zij elkaar twee jaar kennen, laat staan van het feit dat zij in die twee jaar tijd minstens drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen hebben gehad. Verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing aldus niet. De Raad wijst er verder op dat het aan verzoekende partij is, gelet op het feit dat zij een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, om aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden tot het verkrijgen van zulke verblijfskaart bevindt en niet aan verwerende partij om zelf onderzoek te doen wanneer verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij de voorwaarden vervult.

Met betrekking tot de stukken die verzoekende partij in het kader van huidig beroep tot nietigverklaring voorlegt, wijst de Raad erop dat deze stukken hoedanook slechts naar voren zijn gebracht na het

nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de burgemeester er geen rekening mee kon houden en dat verzoekende partij bovendien nalaat aan te tonen op welke manier uit deze stukken zou moeten blijken dat zij aan de voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie.

Met betrekking tot de kritiek die verzoekende partij uit op de inhoud van de voorwaarden, in het bijzonder op de voorwaarden bepaald in artikel 3 van voornoemd Koninklijk Besluit van 7 mei 2008, stelt de Raad vast dat zij hiermee kritiek levert op de wet waarvan de beoordeling niet toekomt aan de Raad. Bovendien spreekt de bestreden beslissing zich niet inhoudelijk uit over het al dan niet bestaan van een duurzame relatie tussen de partners maar steunt zij op het feit dat de gevraagde bewijzen in de eerste plaats niet werden voorgelegd waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat verzoekende partij niet betwist dat zij deze bewijzen niet heeft voorgelegd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in dit kader steunt op arrest nr. 22 227 van de Raad van 29 januari 2009 maar nalaat uiteen te zetten hoe dit arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met die van verzoekende partij en derhalve niet aantoont hoe dit arrest ter zake dienend is. De Raad wijst er te dezen op dat voornoemd arrest hoedanook een beslissing van een andere aard betreft, met name de weigering van de afgifte van een visum lang verblijf terwijl de bestreden beslissing een weigering van verblijf van drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij in haar enig middel op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de burgemeester niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de burgemeester volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de burgemeester is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet noch van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 wordt aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5.1 In een vijfde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM).

Ter adstruering van het vijfde middel zet verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Overwegende dat volgens artikel 8 van het EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling en geen inmenging van enig openbaar gezag toegelaten is met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s land veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Overwegende dat artikel 8 naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven beschermt. Het begrip “privé-leven” omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Dat ter zake door de bestreden beslissing dit fundamenteel recht aan verzoekster wordt ontnomen.

Dat ter zake sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en haar partner (RvV 27 mei 2008. nr. 1 1801) (stukken 2-10).

Dat ter zake verzoekster een grote integratiewil (stuk 11) vertoont en reeds verscheidene taal- en inburgeringscursussen heeft gevolgd (stukken 12 en 13).

Dat ter zake verzoekster heden Nederlandse cursus niveau 2 volgt (stuk 13) en een grote fysische en mentale steun is voor haar partner met wie zij al lang een relatie heeft.

Dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten gebaseerd zijn op het huwelijk doch eveneens een 'de facto-vorm' kunnen aannemen (F. DE BOCK, "De rechtspraak ten gronde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de annulatiebevoegdheid: overzicht van rechtspraak juni 2007-september 2008", T. Vreemd. 2009. afl. 1, 8).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld heeft dat uit het feit dat de betrokken gezinsleden samenwonen op hetzelfde adres redelijkerwijze afgeleid kan worden dat de gezinsbanden voldoende hecht zijn (RvV 17 juli 2008. nr. 14250).

Dat ter zake niet kan getwijfeld worden dat verzoekerster met haar partner op hetzelfde adres samenwoont (stukken 2-10).

Dat zodoende de bestreden beslissing alle redelijkheid mist en niet proportioneel is ten opzichte van het fundamentele recht waarover verzoekster beschikt op basis van artikel 8 EVRM.

Dat zodoende de bestreden beslissing het voornoemde fundamenteel recht schendt en vernietigd moet worden."

In haar repliekmemoirie herneemt zij hetgeen gesteld in het verzoekschrift doch met een aantal aanvullingen en aanpassingen:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling en geen inmenging van enig openbaar gezag toegelaten is met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's land veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 beschermt naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven beschermt. Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Ter zake wordt door de bestreden beslissing dit fundamenteel recht aan verzoekster ontnomen.

Ter zake is er sprake van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en haar partner in de zin van artikel 8 EVRM en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds vooropgesteld (RvV 27 mei 2008. nr. 11.801) (stukken 2-10).

Verzoekster vertoont een grote integratiewil (stuk 11) en heeft reeds verscheidene taal- en inburgeringscursussen gevolgd (stukken 12 en 13).

Verzoekster volgt heden Nederlandse cursus niveau 2 volgt (stuk 13) en is een grote fysische en mentale steun voor haar partner met wie zij al lang een relatie heeft. Indien verzoekster het land zal moeten verlaten, zal zij haar studies noodgedwongen moeten stopzetten en zal haar partner genoodzaakt zijn om zonder haar hulp verder te kunnen leven.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten gebaseerd zijn op het huwelijk doch eveneens een 'de facto-vorm' kunnen aannemen (F. DE BOCK, "De rechtspraak ten gronde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de annulatiebevoegdheid: overzicht van rechtspraak juni 2007-september 2008", T. Vreemd. 2009. afl. 1, 8).

Dat bovendien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld heeft dat uit het feit dat de betrokken gezinsleden samenwonen op hetzelfde adres redelijkerwijze afgeleid kan worden dat de gezinsbanden voldoende hecht zijn (RvV 17 juli 2008. nr. 14250).

Ter zake kan niet getwijfeld worden dat verzoekster met haar partner op hetzelfde adres samenwoont (stukken 2-10). Verweersters betwisten dit ook niet in hun nota met opmerkingen.

Dat verweersters ten onrechte stellen dat verzoekster door de bestreden beslissing tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zou hebben gesteld van de nodige documenten. Zoals reeds vooropgesteld werd verzoekster gedurende haar procedure tot aanvraag wettelijke samenwoning regelmatig door de diensten van haar land bedreigd dat indien zij ongetrouwd zou samenwonen met een niet-moslim zij de gevolgen van deze zonde zou moeten aanvaarden. Verzoekster werd bedreigd met een gevangenisstraf, met een geldboete en met familieverstoting. (stuk 6) Bovendien heeft verzoekster haar werk in Maleisië opgezegd en heeft zij geen enkele familie bij wie zij onderdak zou vinden. Verzoekster heeft derhalve geen enkele banden meer met Maleisië en wordt haar recht uit artikel 8 EVRM wel degelijk geschonden.

Dat daarenboven door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel in kort geding reeds werd beslist dat een schending van artikel 8 EVRM bestaat wanneer een illegale vreemdeling verplicht wordt om naar haar land van herkomst terug te keren om daar een aanvraag in te dienen, terwijl zij een gezinshereniging vraagt met haar verblijfsgerechtigde man (Kort Ged. Rb. Brussel 19 mei 2005, T. Vreemd. 2005, afl. 3, 242). Dezelfde rechtbank besliste nadien dat artikel 8 EVRM geschonden werd omdat het de gezinshereniger verplichtte terug te keren naar het land van herkomst, enkel om de juiste binnenkomstdocumenten te kunnen voorleggen. De verplichte terugkeer was een disproportionele inmenging in het privé-en gezinsleven van betrokkenen. (Kort Geding Rb. Brussel 16 december 2005, J.T. 2006, afl. 6212, 97).

Dat bovendien verzoekster niet in aanmerking voor enig ander verblijfstatuut in aanmerking komt zodat zij door de bestreden beslissing verplicht wordt terug te keren naar haar land van herkomst onder dreiging van voornoemde gevolgen, zodat hoe dan ook de bestreden beslissing een inmenging is in haar recht gewaarborgd door artikel 8 EVRM, met name onder meer het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Dat zodoende de bestreden beslissing alle redelijkheid mist en niet proportioneel is ten opzichte van het fundamentele recht waarover verzoekster beschikt op basis van artikel 8 EVRM.

Dat zodoende het middel gegrond is.

Dat zodoende de bestreden beslissing het voornoemde fundamenteel recht schendt en vernietigd moet worden."

3.5.2 De Raad wijst erop dat zoals verzoekende partij ook zelf aangeeft, artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst er vervolgens op dat verzoekende partij in de eerste plaats nalaat aan te tonen dat zij valt onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zij beweert weliswaar dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen haar en haar partner en dat zij een grote fysieke en mentale steun is voor haar partner met wie zij al lang een relatie heeft maar laat na deze beweringen te staven. Ook hier verwijst zij naar stukken waarnaar zij ook in het

kader van het vierde middel heeft verwezen maar hierbij dient nogmaals te worden benadrukt dat verzoekende partij niet aangeeft en de Raad niet inziet op welke manier zij met deze stukken haar beweringen kan staven. Ook verwijst verzoekende partij naar haar integratiewil en het feit dat zij verscheidene taal- en inburgeringcursussen heeft gevolgd maar laat na uiteen te zetten hoe deze elementen in het kader van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM relevant zouden zijn. Zij verwijst ten slotte naar een arrest van de Raad met betrekking tot het samenwonen van gezinsleden op hetzelfde adres en stelt vervolgens dat niet kan getwijfeld worden dat zij en haar partner op hetzelfde adres samenwonen waarbij de Raad opmerkt dat uit het uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters van 2 december 2009 dat verzoekende partij voorlegt inderdaad blijkt dat verzoekende partij en haar partner sedert 13 mei 2009 op hetzelfde adres wonen maar tevens opmerkt dat zij dit of een soortgelijk uittreksel noch enig ander document heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie maar ook hier dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten hoe het arrest waarnaar zij verwijst een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare zodat zij niet aantoont op welke manier dit arrest in voorliggend geval precies ter zake dienend is.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat zelfs al zou verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM vallen, uit de bepalingen van het tweede lid van voornoemd artikel 8 blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat (RvS 9 oktober 2001, nr. 99 581). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing door de wet, met name de Vreemdelingenwet, is voorzien en dat zij in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij beweert, wel degelijk één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft, aangezien de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving waarbij als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. De Raad benadrukt voorts dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170 806). In haar repliekmemoirie stelt verzoekende partij dat *“verweersters ten onrechte stellen dat verzoekster door de bestreden beslissing tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zou hebben gesteld van de nodige documenten”*. Zij voert aan dat zij gedurende haar procedure tot aanvraag wettelijke samenwoning regelmatig door de diensten van haar land bedreigd werd dat indien zij ongetrouwd wou samenwonen met een niet-moslim, zij de gevolgen van deze zonde zou moeten aanvaarden en bedreigd werd met een gevangenisstraf, een geldboete en familieverstoting en verwijst hierbij naar haar stuk 6. De Raad stelt echter vast dat hetgeen verzoekende partij beweert nergens uit stuk 6 blijkt en dat verzoekende partij ook niet verduidelijkt uit welk van de verschillende documenten die stuk 6 samenstellen, het beweerde precies zou moeten blijken. Verzoekende partij stelt tevens dat zij haar werk in Maleisië heeft opgezegd en geen enkele familie heeft bij wie zij onderdak zou vinden, dat zij derhalve *“geen enkele banden”* meer heeft met Maleisië, maar laat na deze loutere beweringen te staven. Zij verwijst naar een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel in kortgeding, maar laat ook hier na aan te geven hoe de situatie die aan voorliggende arrest ten grondslag ligt vergelijkbaar is met de hare zodat zij niet aannemelijk maakt dat deze uitspraak ter zake dienend is. Ten slotte voert zij nog aan dat zij niet voor enig ander verblijfsstatuut in aanmerking komt maar ook hier laat zij na deze loutere bewering te staven.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 8 van het EVRM derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6 Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift in het inleidend gedeelte van het onderdeel dat betrekking heeft op de *“middelen voor de vernietiging”* nog verwijst naar een schending van het

algemeen principe van goede administratie alsook het algemeen principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle elementen van de zaak, “*van de manifeste vergissing in beoordeling*”, het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel, wijst de Raad erop dat zij verder in haar verzoekschrift nalaat specifiek uiteen te zetten waarin de schending van voornoemde beginselen precies ligt zodat dit middel niet ontvankelijk is. De Raad benadrukt nogmaals dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel immers vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS